

met Uw exemplaren, hier ingelascht. Links boven: een losse bloem van ter zijde; onder: een opengescheurde bloem (vergroot.)

U kunt het stekken licht probeeren; maar de kans op slagen is gering; want het peperboompje laat zich moeilijk stekken, en het overplanten in Uw tuin zou alleen goed kunnen gaan, indien U een flinke aardkluit uit het bosch mee overbracht, zoodat u geen wortels beschadigt.

Vele andere wilde planten verdragen geduldig, dat men in Maart hun wortels besnoeit en ze zonder kluit overplant. Uw zeldzame vondst echter zou het zonder twijfel besterven; dit komt, doordat de wortelspitsen omgeven zijn door een huidje van zwamdraden; dit vliesje is een plant op zich zelf, die leeft van sappen en de wortels van het peperboompje; in ruil voor dat voedsel, dat het plantje zelf niet kan bereiden, doet het voor zijn kostbaas dienst als mond- en zuigspaan tegelijk, het zuigt voor het boompje het voedsel uit de aarde op. Zonder dat wortelmycelium, of die mycelium-mantel, zooals het zuigplantje ook wel genoemd wordt, wil het peperboompje niet voort; net zoo min als enkele soorten van populieren en sommige boschen heigewassen.

Hebt U het al in uw tuin overgebracht, wat jammer zou zijn, tracht het dan nog te redden, door veel losse vochtige boschgrond om de wortels te brengen, daarin ontwikkelen zich misschien wel weer zwamdraden.

Het peperboompje loont anders de moeite van het verzorgen en bestudeeren wel, het heeft een interessante levensgeschiedenis. Misschien schrijven wij er in 't volgend voorjaar wel eens een opstelletje over, of wil U het eens nauwkeurig nagaan en voor het tijdschrift beschrijven? *Onze* vindplaatsen zijn veel verder van onze woning gelegen. Let dan vooral op de verbazende menigte insecten, vooral bijen, die honig en stuifmeel uit de riekende bloem komen halen, en de kruisbevruchting bezorgen, ook op het kleuren en rijpen der vruchten, en op de bladontwikkeling in de schaduw.

U weet zeker dat het peperboompje een giftige stof bevat; geen weidend dier, zelfs geen geit, ook geen konijn of patrijs raakt de bladeren aan, en toch kunnen wij menschen er geen bepaalde geur aan ontdekken.

Schrijf ons even, of u lust hebt, dit jaar de biologie van het boompje te bewerken; de teekeningen zullen wij maken als U dat verlangt; doe uw waarnemingen niet uitsluitend in uw tuin als overplanting gelukt is, maar vooral ook op de oorspronkelijke vindplaats.

E. Hs.

**Honigbijen.** Een vriend van me had veertig honigbijen nodig, om daar onderwijs over te geven.

„Goed,” zei ik, „die zal ik je wel bezorgen, want de heele dag zwerven ze in mijn tuin, aangelokt door mijn crocusjes, hepatica's en sneeuwkllokjes.

Het was midden Maart, en de bijen waren zowat een week aan 't vliegen. 's Middags om twaalf uur toog ik dus met mijn vangbuisjes naar mijn bloemenperk, en al heel gauw had ik een half dozijn werkbijen gevangen. Toen echter ging het minder vlug, en nadat ik er nog twee bemachtigd had, vertoonde zich in mijn tuin geen enkele bij meer. Een uur later ging ik weer eens kijken — nog geen bijen, al scheen het zonnetje heerlijk warm, zoodat de bloemen gapend wijd openstonden. De blauwe bloemblaadjes van de hepaticas en de drie buitenste witte dekblaadjes van de sneeuwkllokjes stonden geheel horizontaal uitgestrekt.

De volgende dag vertoonden zich nog geen bijen; toen zijn er een paar gure dagen gekomen en eindelijk waren mijn bloemen ook uitgebloeid, zonder dat ik weer bijen gezien had, uitgezonderd een enkele, die vijf dagen na de moord onderzoekend over mijn half uitgebloeid perk heen zweefde.

Nu dacht ik eerst, dat de bijen door het geheimzinnig

verdwijnen van acht hunner kameraden er van afgeschrikt waren, mijn tuin te bezoeken.

Doch bij nader inzien komt me dat heel onwaarschijnlijk voor. Ik geloof eerder, dat in mijn tuin niet meer dan juist die acht bijen werkten; dat was de werkploeg, die tot taak had, de crocussen, sneeuwkllokjes en hepaticas van perceel 171 1ste Helmersstraat te bewerken. Andere bijen kwamen in die tuin niet.

Zoodra ik weer bloeiende bijenbloemen in mijn tuin heb, wil ik dat eens nader onderzoeken. Niet, dat ik dan een tweede bijenmoord ga aanrichten, dat zou zonde zijn. Maar ik zal het voorbeeld van Sir John Lubbock volgen. Die merkte zijn bijen.

Met een penseeltje met vermiljoen zal ik iedere bij, die mijn Bryonia bezoekt, een tikje op zijn achterlijf geven. Als dan na een uurtje geen andere dan gemerkte bijen op mijn bloemen komen, dan is die werkploeg quaestie opgelost.

Misschien wil de een of ander van onze lezers het in zijn tuin ook wel eens probeeren.

J. P. T.

*G. te Z.*

't Is jammer, dat ge die dingen verwijderd hebt; doe het niet weer; er stijgen er ongetwijfeld nog meer naar de oppervlakte. Die groene bolletjes, zoo groot als knoppen van bakerspelden, zijn geen uitwerpselen; het zijn de winterknoppen van het blaasjeskruid; die op de bodem overwinterd hebben. Uit elk bolletje ontwikkelt zich op merkwaardige wijze een *Utricularia*. Het is een bewijs, dat uw aquarium zich in uitmuntende conditie bevindt. Let maar op, 't levert u in 't voorjaar elke dag nieuwe verrassingen. Zend uw vragen in 't vervolg, als u wil, aan THIJSSSE.

*B. te A.*

Voor zoover wij uit uw beschrijving kunnen besluiten, zijn het wel degelijk dieren; let eens op, of zich onder het slingerende draadje een staand kokertje vormt, dat steeds hooger wordt. Is dat het geval (wat zeer waarschijnlijk is), dan zijn 't kokerwormtjes (*Tubifex*). *Tubifex rivulorum* komt algemeen voor, die is roodachtig. Het kwispelstaarten, dat het diertje onophoudelijk doet, (want het zichtbare deel is zijn achterlijf), dient waarschijnlijk voor de ademhaling.

*G. te G.*

Zend een schetsteekening; droog het, of zet het op spiritus en zend het ons. Waarschijnlijk is het een abnormaal exemplaar van 't klein hoefblad *Tussilago farfara*. Zie er Heukels nog eens goed op na.

*B. v. d. W. te D.*

Dank voor uw stuk, het zal geplaatst worden; maar uw teekening is, jammer genoeg, niet voor reproductie geschikt; teeken met forsche lijnen op glad papier, en gebruik vloeibare O.-I. inkt (niet wasschen, niet verdunnen voor fijne lijnen); potloodteekeningen reproduceeren zeer slecht, wegens het glimmen. *Sepia* en gewasschen O.-I. inkt zijn goed, maar dan is 't procédé duur (7½ ct. per c.M.<sup>2</sup>; reken maar eens uit wat uw teekening wel zou kosten, een kleine dertig gulden). Maak uw teekeningen, die wij best kunnen gebruiken, op ¼ van de grootte, die u wenscht in druk te zien; denk dan ook om het formaat van het tijdschrift; een dwarse afbeelding voldoet minder goed. Wees zoo goed in 't vervolg uw papier slechts aan één zijde te beschrijven.